

veszély. De soha nem kaptam semmiféle betegséget. Az Isten csodája. Így, ahogy mondom. Az Isten csodája.

Egy szakácsnő volt az első szerelmem. Egy szakácsnő a Sas utcából.
A számla elszállt az ujjai közül.

Repülni támadt kedve.

Petri György

VALÓSZÍNŰLEG KORA REGGEL

Valószínűleg kora reggel
fogok meghalni
(a „valószínűleg” azért túlzás,
én így szeretném... de az én
óhajom, sóvárgásom
nem valószínűsít semmit.
A dolgok történnek velünk,
az események, na ja, az események
ők meg: megesnek).

Térjünk vissza a gondolatmenethez.
Kora reggel fogok meghalni.
Mert akkor szeretnék.
Föltéve, hogy *napsütéses*
lesz ama „kora reggel”.
Amúgy nem ártana
minden szót
idézőjelbe (vagy *időző* jelbe?)
tenni. Mert azért az is
túlzás, hogy *szeretnék*.
Mondhatni: *overstatement*.

Mert délután sem olyan szörnyű,
ki lehet birni.
3 o'clock, p. m., for instance,
drága P. M.,
végleges délutánom.

New York, 1991. december 7.

ANYWAY: NINIVE

Én nem akartam megszületni,
nem akartam senkit szeretni,
jobb lett volna, ha senki-semmi,
de ha már vagy, nincs mód nem lenni,
naponta egyszer muszáj enni,
a falra vagy kenyérre kenni,
ellenséget? vaját? Na, hogy leh-
-et ezt a mondatot befejezni?

New York, 1991. december 4.

FINNISHING

Megy ez,
megy ez!
Csak egy kicsit
kattog,
meg mintha egy buborék
nem kifejezetten
a coronaria 9-edik felágazásánál,
de úgy azon a tájt.
Szóval, egy kicsit szar.
De csak egy kicsit.
De (viszont, tényleg) szar.
Nem nagyon. Nem *annyira*.
Csak amennyire *kell*.

Helsinki, 1991. december 9.